

mindelige Opfattelse i, at der ogsaa bliver 3 Instanser i den militære Retspleje. Og sætter man Højesteret som øverste Domstol ogsaa i militære Sager — hvilket jeg ikke har den mindste Frygt for —, vil man opnaa en saa gavnlig og saa betydningsfuld Indvirkning paa hele Gangen i den militære Retspleje, at jeg tror, der vil være vundet et meget betydeligt Fremskridt derved.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne har nævnt en Del Sager, som jeg dels ikke finder det nødvendigt at tale om her dels ere mig ganske ubekendte. Saaledes den Sag, som han selv først i Dag havde faaet Underretning om, nemlig nogle Begivenheder, der skulde have fundet Sted paa Ingeniørkasernen for faa Dage siden. Jeg skal med Hensyn til dette sige, at da Sagen her er dragen offentligt frem, skal jeg sørge for, at den bliver alvorligt undersøgt.

Med Hensyn til Odensesagen, Sagen, der vedrører 6te Regiment, skal jeg tillade mig at gøre den Bemærkning, at naar den ærede Ordfører for Forespørgerne sagde, at den militære Straffelovs Bestemmelser vare saa strenge, at den øverste Hærledelse ikke vovede at bringe dem til Anvendelse, er dette ikke rigtigt. Den militære Straffelovs Bestemmelser ere forældede, og de trænge til at revideres og gøres bedre, men i dette Tilfælde er det ikke en Tilsidesættelse af Straffelovens Strenghed, der har fundet Sted. Det er Loven selv, som er bragt til Anvendelse, intet andet end dette er sket. Og det kan jeg fremlægge ganske i Form ved at oplæse nogle faa Linier af Indberetningen af 4. Februar 1910 fra 6te Regiment, hvori det hedder om denne Sag, at Sagen efter Regimentets Formening ikke drejer sig om Mytteri, men kun om en af flere i Forening begaaet Kvartersudeblivelse. I Parentes er derefter tilføjet: „Straffelov for Krigsmagten § 182, jfr. § 92 Nr. 4“. Der er altsaa ikke her Tale om, at nogen Lovbestemmelse er bleven lagt til Side, eller at man ikke har villet bringe den til Anvendelse, men den, der var den afgørende og har beholdt sin Afgørelse og har den væsentlige Fortjeneste af, at den heldige Afgørelse er truffen, nemlig Regimentets Chef, siger udtrykkelig, at efter Regi-

mentets Formening drejer Spørgsmaalet sig ikke om Mytteri. Som Følge deraf iværksatte han ikke Tiltale.

Alt dette er bemærket i Forbigaaende, og sluttelig vender jeg tilbage til Forespørgselen for at give det korte Svar, som jeg vil give paa de ærede Medlemmers Forespørgsel: En Revision af den militære Straffelov og en Revision af den militære Retspleje ere to saa overordentlig store Arbejder, at det ikke med nogen Nytte var til at tænke paa at forsøge paa Indbringelse af Lovforslag derom i denne Samling. Men der er Trang til, at der saa vidt muligt i denne Samling bliver til Lov nogle Bestemmelser, som raade Bod paa de Mangler i den militære Straffelov, som have vist sig. Der er mellem den militære Straffelov og den borgerlige Straffelov mere Sammenhæng, end der, som den ærede Ordfører for Forespørgerne med Rette fremhævede, er imellem de to Eters Retspleje. Der er Sammenhæng mellem Retsplejerne, men Sammenhængen er større for Straffelovens Vedkommende, saa at der, da der sidder en Kommission angaaende den borgerlige Straffelov, er Grund til at vente med det meget omfangsrige og store Arbejde at revidere den militære Retspleje, indtil Resultaterne af Kommissionen for den borgerlige Straffelov foreligge. Og hvad en almindelig Revision af den militære Retspleje angaar, maa det siges, at der, som nævnt baade af den ærede Ordfører og af mig, er en Kommission til Stede, der formelt ikke er afsluttet, endskønt dens Arbejde paa Grund af Omstændigheder er standset. Ogsaa derfor er der den Grund til ikke at tage fat paa en almindelig Revision i dette Øjeblik, at et saadant Arbejde umuligt kunde føre til noget Resultat i en nær Fremtid. Derimod har jeg det Haab, at naar det høje Ting nogenlunde kunde slutte sig til de Anskuelser, der nu ere gjorte gældende her, slutte sig for det første til de Anskuelser, det selv har udtalt enstemmigt tidligere, og nærme sig til de Anskuelser, der fra vor Side ere udtalte, kunde der gennemføres en Lov, der indskrænkede sig til at begrænse Omraadet for den militære Retspleje til militære Tjenestesager og til at lade Højesteret blive øverste Instans ogsaa for Krigsrets-